

Nieuwsbrief Kroatië najaar 2014 (3)

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

Beste allemaal,

Onze vakantie/werkweek loopt al weer ten einde. Toch hebben we nog een heleboel gedaan de laatste dagen. Na dinsdag sloeg het weer ineens om en werd het koud en kregen we veel regen en wind. Er werd zelfs sneeuw voorspeld in de omgeving waar wij zaten maar dat is gelukkig weer bij gesteld.

Afgelopen woensdag zijn we met onze Amalija op stap geweest. Dat is een vaste gewoonte geworden. Amalija is een vrouw van 69 jaar en wij verblijven in het huis dat achter haar huis staat. We kunnen binnen door naar haar huis maar we hebben ook een eigen voordeur, douche en dat maakt het verblijf hier zo fijn.

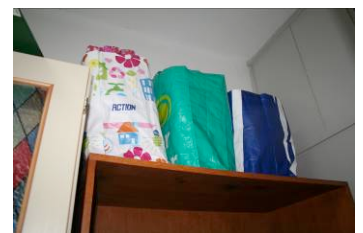

Een dag tijdens ons verblijf gaan we met haar naar de stad om die dingen te halen die in het dorp niet verkrijgbaar zijn. Ook brengt ze een bezoek aan haar broer die in een huis woont waar alleenstaanden wonen die niet meer thuis kunnen blijven. Haar broer Ivica zit in een rolstoel en is altijd heel dankbaar als ze komt. Ze brengt dan allerlei lekkernijen voor hem mee zoals een flesje slikovice. Ook onze stroopwafels zijn voor hem een ware delicatessen.

Verder hebben we ook een bezoek gebracht aan de wolwinkel in Vinkovci. Amalija koopt daar altijd de wol voor de sokken die ze maakt voor kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen en voor Tineke is het een waar paradijs om al die mooie wol en katoen te zien die in Nederland niet verkrijgbaar is tegen normale prijzen dus ook zij heeft haar slag geslagen. Er komen vast weer cadeautjes uit voort voor onze vrijwilligers.

Na alle boodschappen gedaan te hebben, hebben we pizza's gekocht en deze heerlijk thuis opgewarmd en opgegeten met zijn allen.

Op donderdag hebben we onze scholentoer gedaan. We begonnen in Banovci. Voor deze school zorgen we al jaren voor de kerstcadeautjes voor de kinderen. Yvonne en Rob uit Alphen zorgen dan weer voor een lekkernij erbij mooi verpakt in een doosje en zo worden er weer een heleboel kinderen blij gemaakt.

Daarna vertrokken we naar Petrovci. Ook hier staat een kleine school die wel een beetje support van ons kan gebruiken.

We hebben daar ook twee dozen papier gebracht, een heleboel knuffels die met kerstmis uitgedeeld gaan worden een doos met stofmappen die we gekregen hebben van Multi Supplies uit Honselersdijk. Ook hadden we zelf nog een heleboel bouwsteentjes waar de kinderen op kamp niets mee doen maar dat we zonde vonden om te laten staan.

Omdat de kinderen in de winter niet buiten kunnen spelen tijdens de pauzes bedachten we dat deze kleine school, waar alleen de jongere kinderen naar toe gaan, het wel eens goed zou kunnen gebruiken.

En dat de kinderen het speelgoed leuk vonden dat konden we gelijk zien. Ze begonnen er gelijk mee te spelen en niet alleen de kinderen hoor ook de grote jongens vonden het leuk.

Zo zien jullie dat we eigenlijk nooit iets weg gooien maar dat we er altijd weer een andere bestemming voor proberen te zoeken. Ook voor alles dat we krijgen zoeken we een passende bestemming zoals met de stofmappen. Deze bleken een ware uitkomst te zijn op alle scholen die we bezochten. De leerkrachten maar ook de administratieve krachten op de scholen moeten dit soort spullen allemaal uit eigen zak betalen en dat is een hoop geld als je bedenkt dat het gemiddelde salaris daar 500 euro is en dat een pak koffie of wasmiddel net zo duur is als in Nederland.

Na Petrovci gingen we naar Cakovci en daar werden de cadeautjes voor de Kerstmarkt afgegeven. Met de opbrengst van deze cadeautjes en ook andere dingen doet de school een hoop voor de kinderen die te weinig geld hebben om bijvoorbeeld mee te gaan met een schooluitstapje of om boeken te kopen.

Ook bij deze school werden de nodige stofmappen afgegeven. Vervolgens gingen we naar Miklusevci om afscheid te nemen van een juffrouw die we nog niet gezien hadden omdat ze afwezig was toen wij deze school eerder bezochten. Hier dronken we een kop thee en bleven we maar een klein half uurtje om vervolgens naar de school in Vinkovci te vertrekken waar we afscheid namen van de leerkrachten van dit jaar en de kinderen.

Ook voor deze school hadden we stofmappen en nog een grote zak met de tennisballen die ze vergeten waren na het kamp. En zo werd onze volle en afgeladen bus steeds leger.

Vervolgens nog een bezoek gebracht aan een van onze jonge leiding in Berak met het verzoek of zij misschien het komende jaar weer wil komen helpen en dit verzoek werd zeer enthousiast ontvangen en ja natuurlijk wilde ze het komende jaar weer komen helpen. En toen vertrokken we naar Vukovar om een bezoek te brengen aan oude vrienden waar we hebben gegeten en lekker bij gepraat hebben.

We waren rond 24.00 uur bij ons huis en zijn zo ons bed ingerold. Nu hebben jullie ook een klein beetje een indruk hoe onze dagen er uit zien. Veel bezoeken, veel rijden en ontzettend veel lol maar ook dankbare mensen die blij zijn met alles dat we brengen.

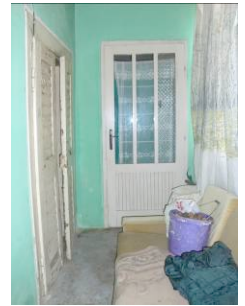

Vrijdag hebben we boodschappen gedaan voor Slađana en haar moeder. Moeder is weduwe en heeft een dochter van 13 jaar thuis. Moeder heeft een geestelijk probleem en is niet in staat om te werken. We maken altijd een boodschappenpakket voor deze familie en ook de familie de Quaasteniet geeft altijd een doos met kleding en lekkere dingen mee voor deze familie en met name voor Slađana.

Het heeft de laatste tijd veel geregend en dat konden we ook duidelijk merken toen we bij Slađana in huis waren. Het hele huis rook naar de schimmel en was ontzettend nat van binnen.

Voor het eerst kregen we een rondleiding door het huisje.

Ze wonen met zijn tweeën in één kamer waar zowel geslapen als geleeft woont. Daarvoor is een kleine keuken waar men stookt op een houtfornuis. Daarboven hing de was te drogen.

De familie heeft ook een muizen- en ratten probleem. Het is zo triest om dit allemaal te zien en maar zo weinig te kunnen doen voor deze mensen. Maar moeder is altijd blij met het boodschappen pakket en op deze manier helpen we ze weer een maandje verder.

Vervolgens gingen we naar de familie Mesic in Podgrađe. Deze familie helpen we ook al weer een aantal jaren. Jullie hebben in april kunnen lezen welke problemen deze familie allemaal heeft.

Voor de drieling hebben we dit keer allerlei schoolspullen meegenomen. Ze zitten alle drie op de middelbare school en kunnen wel het een en ander gebruiken. Ook voor alle drie de meiden hebben we nieuwe schoenen gekocht.

Dat is altijd een gok want we kunnen ze niet even laten passen en ruilen dus we duimen altijd maar dat we de goede maat hebben en dat ze niet te groot of te klein vallen. Gelukkig waren de schoenen alle drie goed en Ivan was helemaal blij met zijn glutenvrije spaghetti. Ook met de tractor die we voor hem mee hebben meegenomen was hij reuze in zijn sas en toen we weer naar huis gingen liet hij duidelijk merken dat hij het hier niet mee eens was. Moeder heeft op ons verzoek alle medische rekeningen bewaard die ze had van Ivan en dat bedrag hebben we haar terug betaald. Hier was ze zo blij mee. We hopen voor volgend jaar ook weer een sponsor te vinden zodat we deze familie ook kunnen blijven helpen.

En dan zijn we bijna weer door onze vakantie heen. Vanmiddag gaan we terug rijden naar Nederland maar eerst gaan we nog langs Gordana. We hebben haar een aantal jaren geleden kunnen laten studeren voor assistent accountant en vorig jaar is ze afgestudeerd en heeft ze gelukkig werk kunnen vinden. Afgelopen week hebben we deze jonge vrouw opgehaald van haar werk in Zupanja en haar thuis gebracht. Daar aangekomen schrokken we ontzettend van de huidige woonsituatie van Gordana. We wisten dat deze slecht was maar dat het zo erg achteruit was gegaan was shockerend.

Gordana's moeder heeft drie keer een herseninfarct gehad en dit overleefd maar met de nodige beperkingen. Daarnaast heeft ze borstkanker en suikerziekte. Ze kan niet meer lopen, is blind en halfzijdig verlamd. Ze praat niet meer goed kan nog slecht horen. Ze lag nu in een speciaal bed en komt daar niet meer uit. Een keer per dag komt er een soort van zuster langs maar als het vakantietijd is komt er niemand. Gordana zorgt, voordat ze naar haar werk gaat en als ze weer thuis komt, voor haar moeder. Haar vader is alcoholist en houdt moeder overdag verder in de gaten. Hij belt regelmatig naar Gordana met het verzoek allerlei boodschappen mee te nemen. Als het niet gaat zoals hij het wil slaat hij alles in het huis kort en

klein. We verwachten dat moeder niet lang meer te leven heeft en denken dan ook dat Gordana het huis dan ook snel zal verlaten.

Dit is zo zwaar voor haar en dit doet ze nu eigenlijk al meer dan vijftien jaar. Het verbaast ons dat ze dit nog steeds vol kan houden. Zo meteen voor onze reis gaan we nog even bij haar langs en we hebben besloten dat we haar privé nog één keer zullen ondersteunen met het halen van rijlessen en dit gaan we haar dan ook vertellen.

En dan is onze reis naar Nederland weer begonnen.

We hopen jullie allemaal binnenkort weer te ontmoeten en bedanken jullie nogmaals voor jullie financiële en of materiële bijdrage en jullie support bij alles. Met vriendelijke groet,

Stichting Vrienden Speciale Kinderhulp

www.svsk.nl

Ton, Tineke en Benno